

Napút-füzetek

112.

Juhász Anikó

Telefonom hangok háza

AJÁNLÁS
Valóság és mese is,
ím, ez a vers világa,
gyermekszoba ekként lesz
a sors előszobája.

Hanghordók

Megcsörren a telefon,
s a fülembé befon
egy-két távol hangot.
A kis mobil táncot jár,
szellőúton hangot vár
s egy-két hírharangot.

Zöldülnek a levelek,
tejelnek a tehenek,
lesz kefir a boltban.
Jöhet távol-üzenet,
megtelnek az üregek
az apró hanghordókban.

Telefonom

Telefonom hangok háza,
csupa sürgés-forgás,
apa hangja dirmeg-dörmög,
anyáé meg tornász,

fölkaptat ő a hegyekre,
mindig kész a szerepekre,
egyszer hárfá, aztán márna, siklik erre-arra,
csendet kavár, csendet ültet minden bőszi zsvajjra,
csendet kavár, csendet ültet minden bőszi zsvajjra.

Telefonom hangok háza,
csupa sürgés-forgás,
tesóm hangja úgy kolompol,
mint a harangbongás,

fölkaptat ő a hegyekre,
mindig kész a szerepekre,
egyszer bárány, aztán kárász, siklik erre-arra,
csendet kavar, csendet ültet minden bósz zshivajra,
csendet kavar, csendet ültet minden bósz zshivajra.

Itt a téren hóember áll...

Itt a téren hóember áll,
az orra répádzik,
a mellkasán széngombokkal
a tél dobálódzik,
feldobja a széngombokat felhős ég hasába,
hó, ha, hó,
égre szállni volna jó,
bár lennék én hóban fürdő léghajó,
nagy hajó.

Ott a téren hóember áll,
az orra répádzik,
nyaka körül sál hömpölyög,
elfut a bérházig,
felcsapódik, fel a házak jégszemes falára,
hó, ha, hó,
égre szállni volna jó,
bár lennék én hóban fürdő léghajó,
nagy hajó.

Föld hasában, Hold gyomrában...

Föld hasában, Hold gyomrában
kövek élesednek,
ha felnézel, azt is látod,
éjjel fényesednek,
kipirulnak, úgy izgulnak, madarat is tűzbe húznak,
most kapdosd el őket.

Föld hasában, Hold gyomrában
tükrök sorakoznak,
ha lenézel, azt is látod,
hogy ott lurkók vannak,
kipirulnak, úgy izgulnak, madarat is tűzbe húznak,
most kapdosd el őket.

Sodrásban

Búgócsiga pörgésében
kavarog a nyár is,
margaréta szirmaiban
a tél üvegtál is,
ott bújik meg, ott kucorog
a tél összes búja,
jégcsaporrát ott a tél is vékonyabbra húzza,
vékonyabbra húzza.

Plüssegerünk hosszú farkán
bolyhodzik a macska,
a futásban kimerült már,
s deres a sajtocska,
ott bújik meg, ott kucorog
a tél összes búja,
jégcsaporrát ott a tél is vékonyabbra húzza,
vékonyabbra húzza.

Jéglétra

Jéglétrámon lépegetek,
csusszanós fokokon,
de ha egyszer ott fenn vagyok,
még a nap is nekem ragyog,
és citerákon sistereg, sistereg az ég.

Jéglétrámmal égbe vágyom,
holdcicám keresem,
a bajuszán egér billen,
rajta túl már semmi sincsen,
és citerákon sistereg, sistereg az ég.

Jéglétrám is lassan olvad,
szétrajzik homokon,
kicsi tócsa, nagyobb tócsa,
most már jön a tűzfogócska,
és citerákon sistereg, sistereg az ég.

Jegesen

Hideg van, a számban
zúzmara didereg, és
csizmámon jégvirágok
magasba nyílnak, a
járdán egy zebra
magában kesereg,
csak az úton látszik
egy autó száguldó
bósz tapírnak,

a földön a gödrök délfele
már kocsonyásak,
lám, olvadozik bennük
a jeges lélek,
az árusnál fahéjas
palacsinták, de
én ma egy piruló
gesztenyét kérek.

Az én szülővárosomban...

Az én szülővárosomban
ünnepekre várnak,
fehér ingbe, fénykalapba
öltöznek a házak.

Fákat visznek kocsisánok,
csupa fenyőfákat,
és magának télanyácska
törhet sok-sok ágat.

Villamosok sárga hátán
neonszivárványok,
öreg néni kosarában
egy macska nyivákol.

Sírdogál, mert kiskölykeit
az utcára tették,
őt magát meg háza nélkül
egy menhelyre vitték.

Borzas most a fehér szőre,
nem elegáns bunda,
rajta ragadt tegnap este
a hétköznapi szutyka.

Kapualjban fázós koldus
a tenyerét nyújtja,
üres, mint a szomszédos tér
az utcákhoz bújva.

Arra jön egy trolibusz is,
csendül csengettyűje,
elektromos vezetéken
a hang is repülne.

Hal levéhez mákos bejgli
kerül az asztalra,
s ha a szíved tisztulna már,
pirul, mint egy alma.

Hangok jönnek, könnyek mennek,
nagy itt a forgatag,
minden, ami jegesedett,
holnap már olvatag.

Az én szülővárosomban
ünnepekre várnak.
Fehér ingbe, fénykalapba
öltöznek a házak.

Ónos eső...

Ónos eső esik, a talpak
csúsznak vagy jegesen
muzsikálnak, a nénik és
a bácsik meg száz
dühös aszfalton vitáznak.

Függönyét egy fa is
óvatosan húzza, ha onnan
egy hólabda leesik, nem lesz
szakács a kukta;
lesz neki helyette higany
hőmérője, a bukták meg

ülhetnek le a lepedőre,
a doktor is írhat kukta-
gyógyszereket, a szakács
meg adhat bukta-pótszereket,
mert éhen marad akkor
Pál, Viola és Panna, és
odalesz, meglátod, a
gyomruk lakodalma.

Karácsonyi ének

Harang kong, csengő bong,
ágak fényesednek,
karácsony napján ők
minden bút felednek.

Belül a rügyeik
új esztendőért várnak,
s nézik a hólobbot
fehér gyolcskabátnak.

Az erdők a fákat
a szobákba küldik,
s magukat eközben
emlékekkel fűtik.

Kerengő hópihék
ugrálnak a tájra,
s apró tüllszoknyákat
fűznek rá a fákra.

Madarak repülnek
egyenest az égnek,
és ott fenn maguknak
víg otthont remélnek.

A hóember orrát
répából csinálják,
s benn a gyermekeket
szaloncukrok várják.

Kényesek a cukrok,
kicsi szalonhölgyek,
ágra csimpaszkodnak,
s ott mesék szövődnek.

Mesék üveghegyén
csúsznak már az árvák,
akik minden este
anyjuk szavát várják.

Nagyanya, nagypapa
karácsonyi hangja,
olyanok ők ketten,
mint széken a karfa.

Kezükben kalácsok,
kolbász, hurka, borsos,
nagyapa, nagypapa
kicsinykét sem morcos.

Arcukon mosoly leng,
marcipánvirágok,
azt mondják, ezt hozták,
mert ebből hiány volt.

Énekek repülnek
a rádió torkán,
s szelídebbek annál,
mint tegnap az orkán.

Hópihék vannak a
konyhalevegőben,
és mind megmerül az
édes krémfelhőben.

Leülnek aztán a
pörgő lábasokra,
s azt lesik, kiből lesz
nyalakodó kukta.

Anya, apa rohan,
nem fárad a lábuk,
édes sistergéssel
mesét mond a szájuk.

Odakinn sötét lesz,
s felgyúlnak a fények,
karácsony ágain
táncot jár az ének.

Jégdara

Jégdarából van az út már,
minden arrébb csúszik,
ha a csizmád most felhúzod,
eljuthatsz az útig,
te is mész az útig,
erre-arra széttekerdő, ágas-bogas útig.

Jégcsapokban sok víz úszik,
halak korcsolyáznak,
s korcsolyával a hínárok
tengerig futnának,
addig elfutnának,
egyenest a jegesedő óceánvilágnak.

Látszatok

Kristály, üveg, tévésztárok,
mind tünde és csilla,
a riporter úgy harákol,
mintha füstöt fújna.

A tőzsdén meg pénzkarnevál,
libegős a líra;
velencei maszkabál a
bróker minden ujja.

Kőben, fában, madarakban
légbuborék játszik.
Jól vigyázz, mert nem minden az,
aminek épp látszik.

Tengerhívogató

Megfogtam egy kagylócskát,
csúszós volt a szája,
véres lett a kisujjam,
ráfekszik egy ágra.

Hej, tenger, gyere ki, gyógyíts meg,
gyógyíts meg!

Megfogtam egy rákocskát,
ollójával vágott,
hullámmama rá is szólt:
ne csinálj most árkot!

Hej, tenger, gyere ki, gyógyíts meg,
gyógyíts meg!

Megfogtam egy kősziklát,
rám pattogzott menten,
hátrafelé ugorva
egy vödörbe estem.

Hej, tenger, gyere ki, gyógyíts meg,
gyógyíts meg!

Megfogtam egy polipot,
rám fonódott lába,
édes-kedves polipom,
nehéz ez a zárka.

Hej, tenger, gyere ki, gyógyíts meg,
gyógyíts meg!

Zajforgácsok

A harkálynak kopogása
mindig idehallik,
a fazéknak rotyogása
levegőt is hajlít...
kerengősre hajlítja,
csudamód megmozgatja.

Számítógép kopogása
százszor idehallik,
képernyőn a nap sugara
kétszer kettőt barnít,
holdat is megbarnítja,
csudamód megmozgatja.

A kalapács kopogása
reggel idehallik,
és az óra mutatója
rögtön felé hajlik,
kalapácsunk hajlítja,
csudamód megmozgatja.

Hur, hur, hurrikán...

Hur, hur, hurrikán,
szeles ez a tulipán,
hajnalban már hagymán táncol,
délben a piroshez láncol,
este elfut távol éjig,
vért csillagzik másnap délig,
fehér felhőt pirositja,
szirmait is csinosítja,
így lesz aztán csupa felhő,
hagymáján is elmerengő
hur, hur, hurrikán,
mindent látó tulipán.

Mini kivi

Ez a kivi olyan mini,
nőni kéne neki,
azt hiszi e mini kivi,
senki sem szereti,

figyelj, mini, ez nem igaz,
savanykás a nóta,

az ferdített,
az hazudott,
ki ezt így dalolta.

az ferdített,
az hazudott,
ki ezt így dalolta.

Nүнүке

A нүнүке a pitypanggal
éhét csillapítja,
s hiába van szárnya neki,
csak a földre húzza,
sárkalapra, tószemekre és a földre húzza,
le a tóra, sárkalapra és a földre húzza.

Nүнүке az égbe vágyna,
de nincs repülője,
szárnya csupán annyi neki,
mint másnak a bőre,
kicsit cserzett, fény futotta, sötétkékes bőre,
azzal szalad reggelente fel a fénytetőre.

Bőre fogja, körbeveszi,
végigfut a testén,
a lelkét is melengeti
minden verses estén,
mézkereső, lárvarakó, felhőhajtó estén,
az estében akkor is a pitypangot keresvén.

Márton napján

Ludat eszünk Márton napján,
s az időnek vaskalapján
szaladozunk keveset.
Mikor a lúd bennünk ébred,
nekidőlünk a vén télnek,
neki havas orrlíkának,
cipórejtó kosarának,
s a cipóból eddegélve
szaladozunk be a télbe.
Hasunk alatt viszünk ludat,
mert ki Márton, mind így mulat.

Összevissza a világ!

Ez a hunyor oly szepemnyi,
alig győz még dideregni.
Beborítom szóbolyhokba,
egy hangya jön csitt-csattogva.
Mögötte egy kordé üget,
szamarat húz, meg két fület.
A számaron három szúnyog,
egyik alszik, másik dunnyog.
A harmadik terpeszbe áll,
lódarázsna úgy szalutál.
A darázson veres mente,
tegnap ment be a seregbe.
Kezében a hunyor párja,
a sarkon két szúnyog várja.

Hé, óceán!

Hé, óceán!
de jó neked,
hogy medredet
leteheted.
Leteheted,
ha földre lépsz,
jávorfájú
földre lépsz.

Csavarogjál
hát, óceán,
kék bogáncsú
út porán.
S ösvényed majd
ide hozd, kék világát
is ránk bogozd
víg pezsgésekkel.

Küzdelem

Macska néne, kutya bátyó
tegnap hajba kaptak,
kicsit néztek, kicsit fújtak,
aztán meg haraptak.
Macska Máli egyet gondolt,
s aztán sarkon fordult,
Kutya Kázmér se volt restebb,
s egy kutyásat mordult.
Macska Máli meghúzódot,
becsülte a lombot,
Kutya Kázmér sem hagyta el
a küzdőporondot.
Egész éjjel lesben álltak,
bósz lovag és hölgye,
reggel már csak csontjuk volt ott
és a föld göröngye.

Repülő

Megfogtam egy szöcskét,
hártyás volt a szárnya,
a hártyája eltört,
ő sem megy már bálba.

Itthon üldögélünk,
hártya nélkül ketten,
a szöcskémmel tegnap
zöld spenótot ettem.

Szöcske mondta nekem,
repülni szeretnék,
szöcskémnek azt mondtam,
repülőöt vezetnék.

Ha eljön a holnap,
szöcském hártját kaphat,
az én repülöm meg
levegőt haraphat.

Lencsegurító

Ez a lencse olyan lencse,
benne pörög a szerencse.
Ez meg itt egy köménymag.
Kapt el, hé, ha legény vagy!
Somfaágak ránk hajolnak,
árnyékukban nyurga holnap.
Minden ágon napok járnak,
egy lencsére rátalálnak.

Tájkép

Itt egy labda röppen, ott egy tó szikrázik,
a fűben két szöcske nagyokat vitázik.
Kavics alszik mélyen homokáradatban,
így felejtí ő, ha valami nagy baj van.
Lehunnya köszemét s annak kőfátyolát,
így láttatja s rejtí a maga igazát.
Vonatok dohognak, sínen muzsikálnak,
zenéket visznek szét az egész világnak;
szépen elrendezett fülkemuzsikákat,
meg velük daloló fürtös Zsuzsikákat,
viszik őket Napra, pipacsos szántókra,
s a szél is ráfekszik a felhőhálókra.

Betegmondóka

Cserszömörce és kamilla
toroktündér ikrek,
aranyhajjal a kamilla
a te gégelifted.

S ha a tüdőlebenyedben
óceánok úsznak,
a dundi kis légleányok
magasabbra futnak.

Szoknyájukon havas pihék,
jégtáncukat járják,
ha a torkod ródlipálya,
ők máris használják.

Hóembernek nagy pipája
leesett a földre,
és ha te most rá se rántasz,
ott marad örökre.

Fájó torkod korcsolyája
sűrűn meg-megvillan,
a kamilla fényhajától
minden fájás illan.

Kacsalábon forog máris
egészséged háza,
kiskirály vagy, mert a testnek
most már nincsen láza.

Lámpadal

És a lámpa úgy is libben,
mint a lányok szája,
amikor meg el-ellobban,
már a sötét várja,
sötét hívja egyre beljebb,
behívja a tóba,
ha a lámpát már föléred,
szól a villanynóta,
fényes szóval szaladgál és tündöklük a nóta,
fényes szóval szaladgál és tündöklük a nóta.

Pince mélyén

Pince mélyén bogár szalad,
üldözi egy lepke,
mert a lepke azt gondolja,
mindenét megette,
kamráját kiette.

Pince mélyén bogár lassul,
elfáradt a lába,
a lepke is befékez már,
a kamrája bánja,
bő kamrája bánja.

Fehér kendő

Alízkán a fehér kendő
a vizet itatja,
a fürdéstől, sok hullámtól
elszállt a haragja,
hangokat hall, lépteket lát
minden mozaikban;
úgy ugrálnak a felnőttek,
akár a mozikban, távol a mozikban.

Robot

Robotommal összevesztem,
összevissza pakolt,
tortára sót hintett,
tejbe répát rakott.

Robotomat megintettem,
legyen esze neki,
hiszen emberapa
észt is adott neki.

Fekete-fehér

Látod azt a varjút,
kedves kis barátom?
Fekete volt tegnap
ő a hólapáton.

De aztán a hó is
nekiveselkedett,
hólapátból hódomb,
ő meg Fehérke lett.

Mirzse-morzsa képernyő

Képernyőnkön mirzse-morzsa,
szaladós a kép,
autónknak fénykereken
most is süt a pék,

mert a tükör magába rak mindent, ami szép,
mindent, ami csúf,
hoppsza, hoppsza... most mutatom, rejtem.

Mese lapján mirzse-morzsa,
ceruzás a kép,
képernyőnkön hangokban ring
esténként az ég,

mert a tükör magába rak mindent, ami szép,
mindent, ami csúf,
hoppsza, hoppsza... most mutatom, rejtem.

Folyók vizén kenu úszik,
dübörög az ég,
zivatarban cseppben látszik,
aki szeret még,

mert a tükör magába rak mindent, ami szép,
mindent, ami csúf,
hoppsza, hoppsza... most mutatom, rejtem.

Diribdarab

Volt egy ollóm: diribdarab,
folyton ezt csinálta,
amikor a kedve nagy volt, a telet nyirbálta,
őszidőn meg nyárasszonyon
kurtított a szoknyán,
papírhalom tetejéről völgybe utazott tán,
két domb között ásítózó völgybe utazott tán
az én ollóm, ki maga volt a csattogó orkán,
papírnyelő, szeletelő, ezeremester orkán,
most is vág...
folyton vág...
mert az ollóm, az én ollóm ezeremester orkán.

Indulások

Vízzel van a vödör tele,
megindult a Nap szekere,
gördül már az égen, távol,
mellette a hajnal rámol.
Kipakolja minden vágyát,
hogy szeretne fényes lámpát,
fényes lámpát fenn az égen,
de csak Napunk szeméjében.

Éledeznek már a felhők,
ők lesznek most itt a szerzők,
szerzői egy esős napnak,
mikor vígan tombolhatnak.
Rápördülnek száraz fűre,
vonót húznak hegedűre,
vonót húznak hosszan rája,
így nyílik majd dalra szája.

Csend

Csend van. Körtáncot járnak az illatok.
A kondérban most sáfrányos húsleves
rotyog, kinn a szöcskéék is ülnek sorban,
tanulók ők egy álomtoronyban, hol a kék
ég az elektrontábla, s az esőnek ritkán
van felhőkből kilógó hatalmas lába, s hol
vidám kis szöcskéének tetszik majd Lili,
ki azt a bűsz figyelmet olykor csak mímeli.

Mentőautó

Mentő süvít, beteget visz,
duzzog fehér orra,
utat keres, dudu sikolt,
pörög a motorja.

Mentős bácsi tüvel játszik,
abba vizet csorgat,
a hordágyon fehér beteg,
szikrázik a holnap.

Zörög a kő, álmos a hó,
fárad már a zápor,
s ha a mentő utat talál,
messze fut a távol.

Messze fut a távol bokra
s fehér lepedője,
mert a mentő, jól jegyezd meg,
a betegek őre.

Kőrifában

Kőrifában szobor alszik,
s felkel minden reggel,
de ha őt te meg nem nézed,
megmentőre nem lel,
ott marad ő csukott szemmel
a szobrászra várva,
mi meg most csak azt dúdoljuk,
hogy a szobor árva,
ez a szobor árva.

Cseppkőbarlang

Ereszkedünk le az útra,
őserdei alagútra.
Összébb simulnak a fények,
kőbe hantolt szikralények.
Az a tó ott sárkányképű,
s olyan-olyan piros vérű.
Fogadjunk, hogy királyt evett,
meg két farkast s egy tehenet.
Cseppköveken mendegélünk,
ércvilágból ki-kilépünk.
Sárkányt, farkast odahagyva
érkezünk meg a túlpartra.
Cseppkő cseppjén visszajöve
kapaszkodunk az időbe.

Dobozom

Dobozomba dobozt tesztek,
mind mélyebbre rejtem,
titok hátán titok fekszik,
ezt is megszereltem.

Autónak tüdejébe
mozgásokat raktam,
ha kicsit már fáradt lenne,
elpirul és kattan.

Néha-néha ez vagyok

A lelkem egy nagy tulipán,
néha piros, néha sárga, néha mirzse-morzsa,
amikor meg fehérre lesz,
tisztá, mint az utcán járó,
egeret is futni hagyó
fehér macska, selymes macska orra.

A lelkemben futóhomok,
néha köves, néha kvarcos, néha mirzse-morzsa,
amikor meg simává lesz,
úgy pörög, mint a repülő
fennen járó, eget szántó,
tükörcsíkon ingó-bingó orra.

Nagymamák

Mert becsülni kell a nagymamákat,
hisz ők hoztak nekünk, tudjátok,
anyákat és apákat,
az ő kezük nyomán lett ez az édes
anyaillat,
s minden, mi reggel a kertünkbe
bevillant,
a tűzhelyen kávé,
zsebünkben aztán meg
némi csokoládé,
húsvétkor sonka és bableves,
s a nagyapa se volt kiáltó
és heves; szemüvegével a
távolba látott,
de sose árult be egy
mákvirágot.

Mert becsülni kell a nagymamákat,
az Erzszi mamákat, az Anci mamákat,
azt a sok fáradhatatlan
kezet, oly ritkán tudták csak, mi a
pihenős élvezet;
kezük a túróban kibomló rétest
érezte, és a langy teából sem hagyta ki
soha a mézet, a könyvekből meg
varázsos meséket vett ki,

hogy nagyon érezd, milyen lehet
egyszer majd mesésen szeretni,
ha lázas voltál, a mama akkor is
ott volt, s veled remegve
megvendégelte
ott a doktort.

Azt mondják...

Azt mondják, hogy már a
doktor bácsi is digitális,
s gombnyomásra rögtön
jön és vizitál is, a
nyakában van az
a lógós hallgatója,
s vele egy nővérke,
a hófehér seňora,
gyakran fecskendőt
fog a keze, fogadok,
hogy neki nincs még
ismétlő lemeze,
csak olyan porlakó
tablettája van neki,
s a számba is borítja
rögtön, ha teheti,
meg felültet arra a
lepedőtetőre,
persze én is átváltok
egy kicsit reszketőre,

s megkérem, hogy
ne az én torkomban
lássa a mandulát,
inkább kerülje meg
azonnal azt a
beteges Dunát,
és adjon halélesztő
injekciót neki,
mert lehet, hogy ő
bátrabb, s még
ezt is beveszi.

Csaták

Cápauszony verekszik a vízben,
alatta halak, tengeri sünök, csigák.
Néhány polip most közelebb sündörög,
már ők is érzik a halleves illatát,
az illatát.

A Nap a felhőkkel vív küzdelmet,
még szúr is kicsit sugarával,
szétzilálja felhőfák gallyait,
s leszámol vizes guzsalyával,
guzsalyával.

Gólyánk a békába szúrja csőrét,
és haragszanak a bogarak,
Bendegúz meglöki kicsit Tündét,
és megszakítja a szavamat,
a szavamat.

Víz csillan, víz csobban

Víz csillan, víz csobban,
fenn a Hold is kilobban.

Ég kékül, föld zöldül,
lenn a jég is megenyhül.

Fű alszik, lomb ébred,
izgul még a természet.

Ág mozdul, fa megnő,
boldogabb a nagyerdő.

Ház épül, hang oszlik,
üvegharangba botlik.

Gyík futkos, hal ébred,
készül már az ebéded.

Tű villan, kés mozdul,
majd a kanál rámordul.

Tó perdül, kő reped,
hang és fény életed.

A hintában az a jó...

A hintában az a jó, hogy
fel is, le is szállhat,
és nem úgy, mint az egeken
terpeszkes bánat,
egyre messzebb igyekvő, hórihorgas bánat.

Napernyőben az a jó, hogy
melegben pöröghet,
és nem úgy, mint a hóember,
ki jégen dőcöghet,
egyre jobban dideregve jégjárdán dőcöghet.

Szemüvegben az a jó, hogy
mindent közel hozhat,
és nem úgy, mint a távol ég,
ki felhőn kapaszkodhat,
egyre messzebb settenkedő felhőn kapaszkodhat.

Zsiráf mese

Rendőrsziráf: nyaka hosszú,
négy lábon áll máris.
Zsiráfokkal Zsiráf Mancsi
kicsit kokettál is.

Zsiráf Ármin, Zsiráf Áron,
mind felfelé futnak,
azt remélik, vége lesz majd
ott az alagútnak.

Zsiráf Andris aranyszívű,
Ildikó a párja,
az úszásban a halakat
menten lepipálja.

Zsiráf Adél kicsit fáradt,
kitették a fűre,
s míg könnyeit igazgatja,
halkul hegedűje.

Zsiráf Heni képeket fest,
repked színvilága.
Barna hajon szőke mosoly,
ecset a gitárja.

Zsiráf Peti komoly fiú,
szereti a csendet,
s ha Anninak fáj a világ,
tesz egy kicsit rendet.

Zsiráf Magdi, akár egy hölgy,
fűt a fához húzza,
mert benne a barátság is
kerek napos torta.

Zsiráf Luca kicsit fura,
hódombot kerülget,
Zsiráf Karcsi betakarja,
félti, hogy meghűlhet.

Zsiráf Réka Olivérnek
mesél most naphosszat,
s beleszó a meséjébe
jó mellé sok rosszat.

Zsiráf Erzsi huncutsága
máris vonzza Sárát,
s ha a Nap is fényre derül,
esznek édes málnát.

Zsiráf Ibi, no meg Mici
folyton főzőcskéznek.
S betolat egy hernyótalpas
zsenge húsebédnek.

Zsiráf Gergő s balján Máté
most kockákat vetnek.
S míg lehull egy kósza árnyék,
ők nagyobbak lesznek.

Zsiráf Léni még nem néni,
csupán annak készül,
Zsiráf Bálint támogatja
ebben is vitézül.

Zsiráf Tódor kissé kóbor,
állandóan jön-megy,
Zsiráf Eszter a lábára
repülőket röptet.

Zsiráf Csegő, mint a cövek,
megőrzi a házát,
közben persze olykor-olykor
megbökdösi Klárát.

Zsiráf Viki már nem mini,
ő is nőtt a nyáron,
télen persze nehezebb lesz
megülvé a szánon.

Zsiráf Zsombor Tímeának
mindenről beszámol,
Zsiráf Julcsi tegnap óta
festékdombon táncol.

Zsiráf Juci jókedvébe
pipacsok kerülnek,
és a gyöngyös kacagások
sírássá hevülnek.

Zsiráf Tomi, Kristóf, Dani
vonatokról szólnak,
hogy a mozdony tolatáskor
kinéz egy koboldnak.

Zsiráf Zoli Zorkát látva
nem ismer haragot,
Zsiráf Bence meg Kincsőre
illeszt egy kalapot.

Zsiráf szóra pördül Dóra
minirokolyája,
s minden apró mozdulata
kék tenger sirálya.

Zsiráf Gyurka Enikőnek
viszi a kosarát,
éles füllel máris hallja
a kofák robaját.

Zsiráf Edit folyton legyint,
és ráül a ködre,
Zsiráf Nóra nyakát nyújtja,
kinéz a felhőkre.

Zsiráf Miki doktortáskát
mutat Melindának,
és ha kell, ő várat épít
gézből is Lunának.

Zsiráf Hanna most Jázminnak
készíti a fánkot,
posztereken felhő dalol,
s ont esővirágot.

Zsiráf Alíz Zsuzsikának
lepkehálót készít,
és a mese varrásából
kiveszi a részit.

Zsiráf Blanka, Zsiráf Lili
virágfehérsége
fényes-kényes álmainknak
legszebb reménysége.

Zsiráf Zoli, Feri, Robi
komputerkirályok,
most fájlukba repítik ők
az egész világot.

Anikónak aztán még két
zsiráfmesét hoznak,
zsiráf egyet s zsiráf kettőt
lássá egy bokornak.

Itt a bokrunk felnőttébb lesz,
nagysoportos máris,
és holnap suliba baktat
Betti meg Virág is.

Katica

A katica tegnap óta a
pöttyein táncol,
ide reppen, oda reppen,
füvek élén vér is cseppen,
ha a szárnya ráfeszül a mezők talajára
és az utak szárnyat bontó poros madarára...

Felhóvagyó, cseréptető házak ablakára
reppen ő,
ha hétfő van,
mióta hétfő van,
és a hétnek sárkányszerű feje van.

Soroló

Macska, macska, darabocska
egér után kajtat,
kecske, kecske, gyerekecske
gidaszájjal hallgat,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Szöcske, szöcske, kis gödröcske
neki soha semmi,
tücsök, tücsök, a farücsök
zenét kér most enni,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Lepke, lepke, szertelenke
ide-oda repked,
kagyló, kagyló, napra ringó,
fényesíti kedved,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Darázs, darázs, mint a parázs,
tüzet körbetáncol,
pulyka, pulyka, nem pindurka,
a haragtól lángol,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Kacsa, kacsa, tollpamacsa
fehér havat szór szét,
liba, liba, nála az ész
bizony ritka vendég,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Malac, malac, vele szaladsz
egyenest a rétre,
tehén, tehén, veled ballag,
tej csorog a kékre,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Gólya, gólya, békanóta
a csőrében harsan,
galamb, galamb, most azt bújja,
odalenn, jaj, baj van,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Cinke, cinke, oly picinke,
cipője is kicsi,
fecske, fecske, az ereszen
a fűszálat viszi,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Nyuszi, nyuszi, alamuszi,
remeg, mégis ugrik,
harcsa, harcsa, a habarcsa
vízhez tapad, úszik,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Kagyló, kagyló, tóra habzó
szereti a csendet,
polip, polip, ki-kikacsint,
s öleli a tengert,
s szalad, fut a napóra is fentebb,
így fényezi sugarával kedved,
gyere hát!

Hajmosás

Saci sáfrányhaját most
az eső mossa,
otthon meg samponnal
dúsítja habosra,
ráereszti bátran a
kagyló oldalára,
s figyel apró vízcseppeknek
hallható szavára,
fehér hegyek nőnek a
hajszálak tövén,
kicsi buborékok a
bőr nedves rögén,
mindegyik igyekszik,
rögtön nagyra nőne,
egy sem hullna szívesen
az ott álló vödörbe,
szőke lenne rögtön,
arancsillogású,
minden fönt levővel
máris egyívású.

Rézi játék

Meggyógyult a rézkilincs,
most már kutya baja sincs.
Kinyílhat a rézvilágba,
rézindájú rézi tájba;
s rezedára rátalálva
hitet tesz a rézi mátka.

Most még rézi rezzenet
töri meg a kedvemet.
Rásuhintok rézhajára,
ne cipeljen rézi tájra,
ne, bizony!

Galamböszekek a gondolatok...

Galamböszekek a gondolatok.
Nagyapám csizmáján konyhatél.
Kút kávéjában veréb zsinatol.
Szőlőnek bókol a seregély.

Nagyapám szavai epresek.
Kertünkben komondor bitangol.
Szekérhez szorított szedresek.
Futunk. A surrogó vihar szól.

Hajnalodik

Aranysipkában szaladgál a Nap,
álmopókhálóból kibújnak a tetők,
s mint hanghullám-rakéta úgy szeli át
egy rigónak hangja a levegőt.

A szél megtolja a fűrge gyíkot,
a Hold fekete képére szór parazsat.
S a madárka reggeli hangja alá
odacipeli még a hangfalat.

Majd a bogárhátú autónak
kerekeit pörgeti egyre sebesebbre.
S úgy igyekszik, hogy alig látja, mint nő
a Nap közben tágra s kerekebbre.

Az utcán a fák lombot bontanak,
a levélből kisodorják az éjszakát.
S fehér nevetéssel körbefutják a
gyerekek a fekete bodzafát.

Egy sündisznót láttam tegnap...

Egy sündisznót láttam tegnap.
Tüskéjén ott ült a holnap.
Ott nyújtózott a magasba,
a tegnapot már megunta.

Gombszeme félősen nézett,
valami szorongást érzett.
Remegett benne a vágy is,
kocsonya lett a világ is.

Egy sündisznót láttam tegnap.
Tüskéjén folt volt a holnap.
És tele volt sok-sok csenddel.
Lehajolt érte egy ember.

Azt mondta, ez lesz a kerted,
itt megnőhet, lásd, a merszed,
átfuthat idegen tájon,
nem bukik el a szabályon.

Illa berek, gyerek legyek...

Illa berek, gyerek legyek,
fenyőcsúcson hegyet egyek.
Hegyet egyek három évig,
amíg felrúgnak az égig.
Így majd lejjebb kucorodnak:
dombi létet megtanulnak.

Majális

A kanális, mint tavasszal
a majális, kiömlött a kerek
erdő karcsú szélire.

A parton levelibékák,
fűszálra föl kent lapos kréták,
kuruttyolnak a csillagok.

Halál árnya messze jár,
ránk ragyogott most a nyár,
még tavasz hátán lovagol.

És kopogó harkályszemek
hoznak falánk üdvözetet.
Ni, galoppol egy giliszta!

Tolatás

Vau-vau...
Ugat a vonat...
ahogy sínláncát
szaggatva
házába tolat.
Kíséri ványadt mezők
fűmeredélye.
Si-si-si,
sintért sípol
bozontos füstfejére.

Holdseta

Holdautó jött az utcán,
sarkcsillagnál jobbra fordult,
úrseprőre fekete lyuk
ráérősen meg se mozdult.

Fénysebesen udvarolt ő
a piroskás szingli Napnak,
s volt is némi eredménye
e csábító mozdulatnak.

Róza néni csillagszája
szilvalekvárral volt tele,
egy-két pletykahírovnak
maradt ott csak némi helye.

Holdautó aztán fordult,
és kerekén perdült a lánc,
utánuk egy kutya rohant,
mert így lett teljessé a tánc.

Nyár délelőtt

Bajsza nőtt a fagyaltosnak,
puncsos limoncello,
míg a kasszát lekezelte,
nem volt épp hidalgó.

Bicikli is karikázott
egyenest a Napnak,
küllőin a sárból freccsent
halcsavar a partnak.

S a halak ott tóvá lettek,
áttetsző csillámok,
máris kagylót feszegettek,
mert ebből hiány volt.

Békafiúk kuruttyoltak,
gólyahölgyre várva,
s míg énekük oda jutott,
táncot járt a kártya.

Parfümillat, lenge felhő,
mesénknek itt vége.
Az autó sarkon fordult,
s lett piros bibéje.

Szüret

Üvegarcok, szikravázak,
a csésze herendi,
de jó lenne egyszer végre
az égben kerengni.

Csillagporban ebédelnék
szállongó rizskókot,
csillagoktól messzebb vinném
az álmos kispockot.

Holdsalátát felhőizzel
kóstolnék én többször,
és a Naphoz sütni járnék
napjában vagy ötször.

Piros hátán rózsahúsok
gyorsan lángolnának,
egyed sütnék önmaguknak,
egyed meg Holdjának.

Együtt lenne aztán végül,
piros, fénylő, üveg,
ez lenne ám az igazi
gyűjtögető szüret.

Harag

Szúr a harag tüskevéra,
a kedvem bevérzi,
a jókedvnek tündeágya
a szellőt is érzi,

ilyenkor a kispárnája
gyűröttebbnek látszik,
és a paplan viharából
a toll is kimászik,

annak meg a repülése
kicsit libegősebb,
s a szellő széljárása
sem lesz hízelgősebb;

bokra lesz a haragomnak,
zöld levelű bokra,
s róla nem lesz megmintázva
a nyugalom szobra.

Reggel felkelni nehéz...

Reggel felkelni nehéz,
mert az álomban szép
dalt húz egy zenész.
S az ágyon is keringőt
jár a paplan,
hol fellebben,
hol lehajlik
tollas kalapban.

A párna meg fekszik folyton,
ő mindig otthon van
a lenyugvó Holdon,
ezért vagyok én
esténként a párja,
hisz őt még a
közel Nap is
fekve találja.

Képeslap

Képeslap jött,
persze nem Távol-Keletről,
csak innen érkezett
az ismerős hegyekből,
hol patak csordogál,
majd fut tovább az útig,
míg el nem jut aztán
a vízkínáló kútig;

meglocsol aztán
fehér margarétát,
úgy körbeöleli,
mint egy japán gésát,
s keres magának
szomorú fűzfákat,
kikben a bánat
nagyokat kívánhat,
könnyes éjeket
és csillámló vizet,
melyet a bank is
keservesen fizet.

Ébredés

Ha Anikó azt mondja,
na végre, halihó,
akkor kitérve szélesre ajtó, ablak,
mert búcsút intenek,
lám-lám, a fagynak;
a jégregénynek nem lesz olvasója,
s most már olvadni kezdhet
az a februári torta,

és a szögön lóghat a
korcsolya, mert szebb látvány
helyette tavasszal az orgona,
hisz benne egy lila hegedű nyílik szóra,
amit Dániel hangol indulóra,
s úgy rajzanak ki belőle
a hangok, akár a lelket
felvirágzó apró kőharangok,
akik tudják, hogy
még sincs minden veszve,
hisz csak egy mozgó jégcsap
ült rá az eresze.

Ébren van...

Ébren van lenn
és dudál az utca.

De hol van, áruld el már,
az apu cucca...

Tán rejti a nyűgös
szekrényeknek mélye
vagy gondolatomnak
néhány gyűrtöttebb
kis szegélye?

A konyhában a tej
ömlik egyre,
fehér csíkokban
pityereg rá
ő a meggyre,

és gőzt fújtat a
forraló,
még egy mikrosütő
volna jó,
mert abban a
tojás is jókat
pukkadozna,
s a torta a tálcán
nem fonnyadozna,

de kinn a villamos
csörren és fulladoz,
a reggel homályát ő
is unja most,
indulni szeretne,
be a mába
s egy libegős, táncos
iskolába.

Csillagmorzsák

Ékesen, fényesen suhannak a szánok,
közel az ünnep már, csillagmorzsát látok.
Gesztenye pirulgat; csoki, hab a torta,
aranyos girlandok, sziporkázó gyertya.
Kalácsok kürtőin kukucskál az ég most,
mindent, amit lehet, magából most szétoszt.
Csillagot tűzdel ő házak tetejére,
ha tehetné, holnap felhők nélkül élne.
Fenyőfák tobozán ring egy jégmadárka,
mellérepül menten máris a barátja.

Színes hangjuk repdes és felhőket bordáz,
halakat keresgél fenn egy égi horgász.
Hóember kalapját a szél igazgatja,
előbb feltornázza, aztán meg lekapja.
Kerítés tövében egy csenevész fácska,
azt lesi most ő is, hol van a barátja;
karácsony ünnepén lesz-e reménylombja,
mert arra nagyanánk terítőt horgolna.

Elrepült a hógolyó...

Elrepült a hógolyó,
sziporka a fagyban,
sok kis fehér sérült már
lenn a hólatyakban,
hólapátunk hólapátol,
sebre kötést fektet,
így lesz orvos sebbel-lobbal
a sok havas gyermek.

Eltalált egy hógolyó,
sziporka a fagyban,
kabátomon hófelhő
elfolyó alakban,
hólapátunk hólapátol,
sebre kötést fektet,
így lesz orvos sebbel-lobbal
a sok havas gyermek.

Alízka

Alízka még nagyon apró,
cumit kér a szája,
ide-oda gurítgatják
zene mosolyára.

Már a nap is őt keresi,
ha reggelhez hívják,
anya, apa most már tudja,
hol van Csodaország.

Vasárnap van...

Vasárnap van.
Elült az utcazaj.
Az autók kormányja nem forog
se balra, se jobbra.
Az esőfelhő az égen most
nem hagy nyomot,
olyan, mint egy
szűrésre váró kobra.

Hallgat a szél.
Apró, néma leveleken
ül ő tegnap óta.
Hallgat a madár,
mert a hétköznapi sorát már
mind átdalolta.
Fáradt a kép,
nem mutat már se rútat,
se szépet, és hallgatnak a
porszemek is, hiszen,
úgy tűnik, ők is
mindennel készek.

Téli koppanások

Gyöngy, gyöngy,
kopp, kopp,
sírnak a jég szemek,
és muzsikál a hó,
oly halk, andalító.

Ripp, ropp,
csitt, csatt,
csikorog a fejsze,
a toboz meg sikkant,
szél vesszeje rikkant.

Szó, lá, csing, ling,
hóbabán fehér ing,
felcsendül csengője,
télanya emlője.

A halott anyja

Mert a szó, hogy 'anyu', nekem
már olyan, mint arany hamu;
melyből ő fellángolhat éjjel,
szelek sem hordják szerteséjjel.

Mert a szó, hogy 'anyu', nekem
már olyan, mint nyitott kapu;
ahová éjjel besétálok,
s ott arrébb húzódik az árok.

Nem, úgy nem...

Nem, úgy nem lehet,
hogy az eső cseppekben
ne hulljon rá a fákra;
s ha anyám szatyrával
utcánkban bandukol,
esernyővé ne hajoljon össze
a fák fázósabb ága.

Nem, úgy nem lehet,
hogy a Nap ne perzseljen
 eget, földet, réteket;
 mégis, ha anyám feltűnik,
magával cipeli a hűsen
szitáló, a harmatban
fürdő kék eget.

Kecskemét

Kecskeméten kecske vonult,
billegett a földön,
s több száz éves lett a város
sok harmatos őszön.

Szőlő rohant, homok futott
aranyvárosokban,
s hol folyónak medre nem lett,
megült a homokban.

Barack virult, fénylő bőrén
narancsárnyak úsztak,
égő nedvén pálinka nőtt,
s fakultak a múltak.

Petőfinek, Jókainak
itt volt iskolája,
s pennájukon az életnek
nőtt még száz virága.

A zene is otthont kapott
a mozdonyok mellett,
ahol Kodály Zoltán játszott,
ki muzsikán edzett.

Mіндеzt naplók tudják, mondják,
mit eleink írtak,
édesanyám füzete is
őrizte a múltat.

Aranyhomok most a város
ékes szállodája,
vendéglátó és kiáltó
nagytemplom órája.

Ezért, ha a hónap egyszer
kedve lenne hullni,
Kecskemétre gyertek ti is
aranylón barnulni!

Zöldikék

Zöld szeretnék lenni,
zöldben játszó felleg,
kék szavú kristálycsermely mellett.

Voltál már zöld?
Zöld torkú hegyi folyó?
Mészkö kockákon
botladozva
megkapaszkodó?

Zöld lankán éledő,
szúrós öklű lucfenyő?

Mert én zöld szeretnék lenni!
És zöldként lenni, lenni.

Az erdőbe mentünk tegnap...

Az erdőbe mentünk tegnap,
hisz Zorka oda vágyott,
s amikor a Nap is kibújt,
szoknyáján a fényfa táncolt,

jobbra dőlt, balra dőlt, az eget karcolta,
a susogós levélvilág mind Zorkát ringatta,
óvodások gyerekhadát egyre inkább mozgatta,
mozgatta.

Az erdőbe mentünk tegnap,
hisz Áron oda vágyott,
s amikor a Nap is kibújt,
cipőjén a fényfa táncolt,

jobbra dőlt, balra dőlt, az eget karcolta,
a susogós levélvilág mind Áront ringatta,
óvodások gyerekhadát egyre inkább mozgatta,
mozgatta.

Az erdőbe mentünk tegnap,
hisz Panka oda vágyott,
s amikor a Nap is kibújt,
sapkáján a fényfa táncolt,

jobbra dőlt, balra dőlt, az eget karcolta,
a susogós levélvilág mind Pankát ringatta,
óvodások gyerekhadát egyre inkább mozgatta,
mozgatta.

Ebédünk

Té nézd, ez spenót, vagy
zöldalma-gyíkok mászkálnak a tálon,
az illatok pici gömbök tán,
vagy halak a főzelékhínáron,
s a szakácsnének vajon
hány seprűt fogott a keze,
amikor az üres csoki-
csészét épp ide tette le;

s miért olyan üvegképű
ez a pohár, Üveghegyen
csak nem ő volt a Jani és a király,
s miért olyan morcos a
tanító néni, még a pulykanyak
hosszát is colostokkal méri,
a leves csigáját meg betűnek látja,
s egy nagy T betűn csüng
folyton a kabátja.

Balaton

Egy földúton mentünk,
mellettünk hullámain
a Balaton ringott,
angolna, süllő, harcsa,
ponty, mind menekült, és
az éhenkórász bográcsoktól
azonnal arrébb iszkolt.

Halszagú volt a víz, és
a sima hátú kagylók némák,
éreztem, ahogy a távol
hegyeken túl egy felhőkirály
ránk kacsint, és máris
a horgonyon néz át.

Szemével hajókat
oldott, és átkísérte őket
egy más öbölbe,
így lett felhőkirályunk
lassan a méhlázó hajóknak
egeken guruló őre.

Lángos

Lángost ettünk, kerek volt,
akár egy sárgálló tányér,
s rajta pöffeszkedtek a kúp
formájú sajthegek, a tejföl
a lépcsőkön nagyokat ugrott,
s elterült, amint a laposabb,
a végső peremhez érhetett.

Egy kutya csaholt, mert bár
hús nem volt, mégis rokon
illatot hozott a lángosról
a nyár; s ez azt tudatta
most már véle, hogy lesz,
mi az éhségnek azt kiáltja
majd: hé, megállj!

Madárszárnyak

Tollászkodik ott fenn az ég,
ő most egy csapzott veréb.
Alá állnak s úgy figyelik
az út menti jegenyék.

Szárnyait kirázza a Nap,
mint egy rojtos szőnyeget,
fél lábon ugrál, billeg az ég,
tolla füstszinór, remeg.

Villanyparipa

Egy megabájt – három élet,
huzalokon meg-megférek.
Elektronba töltöm álmom,
elektron visz hét határon.

Üveghegyen közöny fogad,
kisiklik a villanyfogat.

Homokozó

A homokozóban egy dülöngélő vödör,
s mellette felvisít két lapát; Réka, Viki
nagyon ügyködik, hogy meglássa végre,
mi van odaát, hogy annak a homokvilágnak
merre lehet az alja, ehhez Réka, ha kell,
akár a zord gyökeret is kivakarja, s nem
bánja, hogy eközben koszos lesz az ujjja,
hisz ő a kisvilágot még tapintva tanulja,
így simít békát, kavicsot, aztán kőriságot,
miközben persze használ ő kisebb és még
kisebb szitákat, s ledönt, ha kell, pöffeszkedő
homokhegyet, mi csúcsán hordozott néhány
pimasz legyet, s kivágja azt a korábbi vázat,
mi nem engedte, hogy építsen gurulós házat,
holott vele egyszer még a Nap szélére futhat,
hogy zsebeket varrjon ott álomkenguruknak.

Te vagy az a nagyszájú!

Bi, bá, bú,
hétágú
nagy szigonnyal
jön a bálna,
szigonyát ő idevágja,
idevágja csónakomba,
tengerfarkú csónakomba, jaj!

Hétágú nagy szigonnyal jön a bálna
gőzt sistereg vitorlája.

Édesanyám...

Édesanyám, merre jártál,
átjött Tavasz néni,
azt mondta, hogy nélküled ő
a telet még túri.

Nálad nélkül az akác sem
ad nekünk illatot,
nálad nélkül engem minden
jaj-magamra hagyott.

Nálad nélkül sálam szárnyán
komisz szelek ülnek,
nálad nélkül az utakra
könnyek települnek.

Nálad nélkül sáros mezők
fürkészik az eget,
nem lehet, hogy nálad nélkül,
a magányban legyek.

Itt a kezem, tavaszt kérő,
ibolyára vágó,
itt van bennem az a gyermek,
az anyára váró.

Csönd, csönd, csöndkalitka...

Csönd, csönd, csöndkalitka,
benne madár szunnyad.
Csönd, csönd, csöndkalitka,
alszik már az ujjad.

Csönd, csönd, számkivetve
lezuhan a fákról,
csönd, csönd, pipiskedve
kihajlik az ágról.

Csönd, csönd szóttésében
esőcsepp kalimpál.
Csönd, csönd sima tükrén
ül csöndben a madár.

Hogy mi a halál?

Hogy mi a halál, s egy gyerek hogy tudhatna róla?
Az, tudod, olyan, mintha már nem futna napóra.
Mintha nappal nem szakadna le az éjszakáról,
s örök metszetekbe feküdne a távol.
Mintha a fának egyszer csak gyökere törne,
és lombot nem hajtana ismétlődő körökbe.
Mintha a csigának széthullna a háza,
s meztelen testének lenne csupán váza.
Mintha egy labda már soha le nem hullna,
folyton átrepülne az egeken túlra.
Mintha a csillag is éjszötté válna,
s benne foszlányokra hullna szét a lárma.

Ha meghalok majd...

Ha meghalok majd,
sok fénylő alakra oszlok szertesztét,
s úgy mondok nektek száz mesét.

Mesélek kútról, fenyves árnyról,
mély árkok köves robajáról,
hol kisgyermek a csillámpalák,
nekik a fény tündöklő jó barát.

S nekik a sötét még olyan remete,
kinek a százéves fa is csemete,
és nem árt nekik az ördöggyökér:
a halál csupán köldökükig ér.

TAVASZ

Harsognak a fák,
ropognak jókedvükben
az ághegyek.

Kioldják a Napot
az éjszakából
a virgonc, a havakon
futkározó
csöpp szelek.

Álom

Tegnap azt álmodtam, hogy
nyulak ülnek a tölgyes körül,
s az egyik, úgy hívják, Nyúl Ábel,
ezüst tojáshéjon hegedül.

Hozzá énekel Nyúl Aranka, az ő hangja
olyan tarkabarka, száll, repül
az ágak felett, azt dúdolja
mindenütt, hogy itt a kikelet,
itt a kikelet selyem hóvirága,
benne megpendül a szirmoknak
apró hógitárja, s aztán mellé
pacsirták ülnek, az ő hangjuk
is víg hallali a fülnek, majd
ibolyapázsiton gurul tovább
a nóta, benne illat támad
s nem fátyolos boróka,
ó, hogy hintáznak ezek a hangok,
ezüsttojáson ringó kis harangok,

melletjük nincsenek
fekete testek, s magasra ugorni
ők sohasem restek; fáradhatatlanok,
akár a nem nyugvó vágyak,
mert csak repülnek egyre messzebb,
akár az életre kelt tárgyak.

Séta

A fason sétáltunk,
a kerítések oly magasra nőttek,
s kutyák ugattak a lécek mögül;
a csigák a fűben esőre lestek,
s nézték, ahogy házuk kottája
vonalat vonalra hegedül;

egy gyerekfenyő úgy
nyújtózkodott, mint aki menten
kinövi a tájat, s már májusban
karácsonyillatot hozott, ághegyein
meg picinyke rügybabákat;
az úton nyomokat láttunk

és cserepes szájú gödröket,
itt, nyomot hagyni,
mi is megálltunk, s megpörgettük
a magunkkal hozott vödröket;
s földet is szedtünk aztán az
út széléről, s néztük a lombba
szökő, jókedvű ághegyet,
a gyöngyvirág meg
gyöngyöket ontott,
hisz ebben a pénzleső világban,
mondd, mi más egyebet tehetett.

Szagok

Azt mondják, bizony, büdös a görény.
Ha őt látom, az orrom is: sővény.
Ha látom, az illatok fejre állnak.
Ha látom... a görénynek szalutálnak.

Ez a bögre...

Ez a bögre olyan bögre,
öröklődött a hörcsögre.
Hörcsög persze telehordta,
a nyakát is megnyomkodta.
Most a bögre olyan görbe,
göndörödik nagy körökbe.
Pöckösebben jár-kel mostan.
Nos, egy kissé vaskosabban.

Negró-ének

Kicsi vagyok, élek, élek,
közben negrót eddegélek,
megeszem a sötét mézét,
csitítom a halál éhét.

Nagyobb vagyok, élek, élek,
negróból is eddegélek,
megeszem a sötét héját,
rajtam fúj a morcos szél át.

Öreg vagyok, élek, élek,
negrót félve eddegelek,
rágicsálom, karcolgatom,
negróból van az angyalom.

Zivatar

Áll ott két magas domb a földön,
és gyors, bő vihar ömlik rájuk.
Lesz egy derűs percünk az éjben,
hogy fölmagasodjon a házunk.

Ül még egy kicsi lány a kertben,
és vödrebe égi víz csorog.
Vár egy tündén nevető arcot.
Anyaacúak a hajnalok.

Szemüveg

Az én szemüvegem
olyan, mint az álom,
vele én átjutok
hetedhét határon,
a szememmel átfutok hetedhét határon.

Meglesem a varjút
fagyos téli éjben,
látok minden aprót
sötétben és fényben,
észreveszek mindent én sötétben és fényben.

Cserebogár kemény szárnya...

Cserebogár kemény szárnya
az eget karcolja,
lenn a tölgyfák makkosában
készül a szüret ma,
Jani, Tóni vödre telik,
már a Nap is nekik segít,
sugarával a sok makkot leküldi a földre,
s legurulnak ők bizony makkosan zörögve,

bizony, úgy zörögve,
zir, zzir, zzzir.

Cserebogár kemény szárnya
a fákat karcolja,
lenn a tölgyfák makkosában
táncol a szüret ma,
Anni, Zorka vödre telik,
már a Nap is nekik segít,
sugarával a sok makkot leküldi a földre,
s legurulnak ők bizony makkosan zörögve,
bizony, úgy zörögve,
zir, zzir, zzzir.

Megcsiszolták ezt a napot...

Megcsiszolták ezt a napot,
minden perce pontos immár.
A tóban egy ponty alhatott,
horkolása néma hínár.

Sarka van a térvilágnak,
ha több s még több ember vágta,
kerek csupán egy maradhat,
a kócos kerti saláta.

Itt a téren...

Itt a téren, itt nőök fel,
itt vagyok,
itt a téren, itt az eső,
szaladok,
szaladok a távol útra,
sistereg az ég,
de amíg én itt lehetek,
a tér szeme kék,
kőkoppanó kék,
kőgurító, gurítgató, házak csöndjét megszaggató kék,
kőgurító, gurítgató, házak csöndjét megszaggató kék.

Az a település, ahol a gyermekkor van, földrajzilag behatárolhatatlan, mint ahogyan behatárolhatatlan az alvó történelem is, amelyet mindig magunkkal cipelünk. Rejtély, hol kezdődött, talán édesanyánk legbensőbb tájainál, talán a betonudvaron is kivirágzó bodzabokor tövében, a meggyfák tavaszoként pirosuló csöndjében. S ott volt az első fanyarabb ámulatnál, hogy több világ kereng körülöttünk és bennünk, hogy kutya-macska küzdelem zajlik mindenütt, hogy magunk is elvérezhetünk, ha a mesék és a kavicsosabb valóságok között nem elég körültekintően mozgunk. Ámde mindig ott volt, s ott van még ma is egy hóban fürdő léghajó, a versek léghajója, a gyermeklevegő ritmuskötelekbe fogva, rímek horgonyára ráeresztve és onnan is eloldva, kikötőt hol faluvégen, hol a város tüdejében, hol a gyermekszoba

ablaka alatt fellelve, hol sáros, csúszós járdák, járatlan ösvények fölé szállva, hol óvodások és naggyá növő kisiskolások szállongó jókedvében meghúzódva, homokvárak bölcsebb, ironikusabb talaján megkapaszkodva. S megkapaszkodva a zenében, a versekben igyekvő zongoralábakban, a hegedűszó utánoszhatatlan hegyormaiban, s közben mégjcsak lendítve, mozgatva a hintát magunk és külvilágaink között.

Felnőtteket megkereső versesköteteim után (*Üvegfalak, bádogtetők* [2012]; *Kék repkények, bukott angyalok* [2012]; *Istenem, Duinóban a sirályok...* [2014]), most a felnőttekben szaladó, talán már vékonyuló kedvpatakhöz, villany alatt kuporgó földsáncokhoz és mindenekelőtt magukhoz a gyermekekhez fordulok, a kötetbe belefoglalva néhány korábban megjelent gyermekversemet is.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szongy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-80686-1-1